

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 208/2016
29.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ..., против тужене Републике Србије, Управа царине, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5813/14 од 01.06.2016. године, у седници већа одржаној 29. новембра 2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5813/14 од 01.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 9447/13 од 28.04.2014. године, у ставу I изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе као из поднеска тужиоца од 08.04.2014. године. У ставу II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му плати износ од 11.460.964,00 динара са каматом према Закону о затезној камати или да суд обавезе тужену да тужиоцу врати исту количину исте врсте ствари, ближе описане у овом ставу изреке као и да тужена плати тужиоцу на износ од 11.460.964,00 динара законску затезну камату од 22.03.1999. године до исплате. У ставу III изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5813/14 од 01.06.2016. године, у ставу I изреке, делимично је одбијена жалба тужиоца као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Београду у делу става II изреке у коме је одбијен као примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу плати износ од 11.460.964,00 динара са законском затезном каматом, у делу у ком је одбијен део евентуалног тужбеног захтева којим је тужилац тражио да му тужени плати на износ од 11.460.964,00 динара законску затезну камату од 22.03.1999. године до исплате и у ставу III изреке. У ставу II изреке, преиначена је наведена пресуда Привредног суда у Београду у делу става II изреке у ком је одбијен део евентуалног тужбеног захтева којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу врати исту количину исте

врсте ствари, ближе описане у овом ставу изреке и обавезан тужени да тужиоцу врати исту количину и исту врсту ствари, ближе описане у овом ставу изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавила тужена, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију није цењен будући да је одговор изјавила странка лично а не преко адвоката, што је супротно одредби члана 85. став 3. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Полазећи од чињенице да је тужилац поднеском од 08.04.2014. године определио тужбени захтев тако што је тражио да суд обавезе туженог да плати тужиоцу износ од 11.460.964,00 динара са законском затезном каматом почев од 22.03.1999. године или да суд обавезе туженог да тужиоцу врати исту количину исте врсте ствари, првостепени суд је закључио да је тужилац истакао алтернативни тужбени захтев, односно да два тужбена захтева у алтернативном односу, који се узајамно искључују, те је одлучио као у ставу II изреке.

Правилан је закључак другостепеног суда да је тужилац истакао примарни тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу плати износ од 11.415.455,00 динара са законском затезном каматом од 22.03.1999. године до исплате, на име накнаде стварне штете у висини противвредности одузете робе и измакле добити коју би тужилац остварио продајом робе, а до које није дошло због неправилног рада органа туженог, односно његовог пропуштања да тужиоцу врати робу на основу правноснажног решења – Царинарнице у Суботици, са евентуалним тужбеним захтевом, који подразумева да се о истом одлучи уколико се не усвоји примарни захтев и који за предмет има обавезивање туженог да тужиоцу врати исту количину исте врсте одузетих ствари, коју тужени држи без правног основа, уз обавезивање туженог да тужиоцу на износ од 11.460.964,00 динара плати затезну камату од 22.03.1999. године.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Царинарнице Суботица од 09.07.2001. године усвојена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Суботица од 25.06.2001. године и одобрено тужиоцу да подигне робу ради царињења, која је ближе описана у нижестепеним пресудама. Из отпремнице – пријемнице од 30.07.2001. године издате од стране Савезне управе царина, утврђено је да је на дан 30.07.2001. године тужилац преузео део робе, уз напомену да је роба враћена по правноснажном решењу Царинарнице Суботица од 09.07.2001. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили примарни тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцу плати износ од 11.415.455,00 динара са законском затезном каматом од 22.03.1999. године до исплате.

Полазећи од одредбе члана 155. Закона о облигационим односима којом је штета дефинисана као умањење нечије имовине и спречавање њеног повећања (измакла корист), те одредбе члана 154. Закона о облигационим односима, према којој ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити у свему уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, као и одредбе члана 189. став 3. Закона о облигационим односима, којом је прописано да се при оцени висине измакле користи узима у обзир само онај добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом, као и чињенице да тужилац није доставио релевантне доказе у прилог својих чињеничних тврдњи да би стављањем у промет одузете робе остварио добит у опредељеном износу, нижестепени судови су правилном применом наведених законских одредби закључили да нису испуњени услови из члана 189. Закона о облигационим односима за обавезивање тужене да тужиоцу плати утужени износ са опредељеном затезном каматом.

За своју одлуку нижестепени судови су дали ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Правилном применом материјалног права другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у делу којим је одлучено о враћању одузете робе и тужену обавезао да тужиоцу врати исту количину и исте врсте ствари ближе одређене у изреци побијане пресуде.

Тужиоцу, након коначног и правноснажног решења туженог, односно његовог органа – Управе царина од 09.07.2001. године, одузета роба није враћена у целокупној количини. За смештај под царински надзор пријављена је роба тужиоца у вредности од 36.919 DEM, а тужиоцу је касније само део робе враћен, при чему тужени није оспорио чињеницу да је и поред правноснажног решења којим је одобрено тужиоцу да подигне робу смештену под царински надзор, задржао управо робу тужиоца чије је враћање предмет преиначеног тужбеног захтева, који је као евентуални тужбени захтев опредељен у поднеску тужиоца од 08.04.2014. године. Како је тужени без основа задржао део робе тужиоца, правилан је закључак другостепеног суда да тужилац у смислу члана 210. Закона о облигационим односима има право да од тужене потражује ствари које тужена задржава, а за то задржавање нема основа у неком правном послу или закону.

Стога је другостепени суд правилном применом материјалног права обавезао тужену да тужиоцу врати исту количину и исте врсте ствари, ближе описане у изреци побијане пресуде, а за своју одлуку дао је ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Из наведених разлога, неосновани су наводи ревизије да је у конкретном случају реч о алтернативном спајању тужбених захтева, што је било становиште првостепеног суда, те да је другостепени суд погрешно применио материјално

право када је обавезао тужену да тужиоцу врати ствари ближе описане у изреци побијане пресуде.

Са изложеног, а на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић